

Sygn. akt III UK 476/18

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania P.Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

o prawo do renty rodzinnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 21 listopada 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 lipca 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 25 lipca 2018 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację P. Z. (wnioskodawca) wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w L. z 24 października 2017 r., VIII U (...), oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. (organ rentowy) z 24 sierpnia 2016 r., mocą której organ rentowy odmówił wnioskodawca prawa do renty rodzinnej.

Wnioskodawca zaskarżył powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której wnioskodawca upatruje w niewłaściwym zastosowaniu prawa, bowiem w oparciu o normę z art. 68 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm., dalej jako ustawa

emerytalna) Sąd zbadał przesłanki wskazane w art. 68 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej. W ocenie wnioskodawcy brak należytych ustaleń co do daty powstania niezdolności do pracy doprowadził do wydania nieprawidłowego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

W judykaturze Sądu Najwyższego wyrażony został pogląd, że prawo do renty rodzinnej przysługuje dzieciom zmarłego żywiciela, które ze względu na wiek lub pobieranie nauki nie mają możliwości wykonywania pracy zarobkowej lub innej działalności stanowiącej tytuł podlegania ubezpieczeniom społecznym. W konsekwencji tego, także prawo do renty rodzinnej bez względu na wiek przysługuje takiemu dziecku całkowicie niezdolnemu do pracy, jak również niezdolnemu do samodzielnej egzystencji, które nie miało możliwości uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, a więc takiemu, które stało się niezdolne do pracy w czasie, gdy nie mogło podlegać ubezpieczeniu społecznemu z powodu wieku lub uczęszczania do szkoły (wyrok Sądu Najwyższego z 14 listopada 2017 r., II UK 523/16, LEX nr 2427164 i powołane tam orzecznictwo). Jednakże dziecko, które stało się całkowicie niezdolne do pracy i samodzielnej egzystencji po osiągnięciu wieku określonego w art. 68 ust. 1 pkt 1 lub 2 ustawy emerytalnej, nie nabywa prawa do renty rodzinnej na podstawie art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej (uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 29 września 2006 r., II UZP 10/06, OSNP 2007 nr 5-6, poz. 75).

W niniejszej sprawie wnioskodawca podnosi, że Sąd Apelacyjny nieprawidłowo ustalił moment powstania u niego całkowitej niezdolności do pracy i w związku z tym wydał nieprawidłowe orzeczenie. Jednakże wnioskodawca zdaje się nie zauważać, że Sąd Apelacyjny odniósł się do całości zgromadzonego przez Sąd Okręgowy materiału dowodowego, z którego jasno wynika, w jakim okresie wnioskodawca pobierał naukę, kiedy rozpoczął zatrudnienie jako pracownik młodociany oraz w którym momencie symptomy zaburzeń psychicznych wnioskodawcy stały się na tyle nasilone, że uzasadniały uznanie go za całkowicie

niezdolnego do pracy. Należy zaznaczyć, że Sądy obu instancji odnosiły się do występowania u wnioskodawcy zaburzeń psychicznych przed datą, z którą został on uznany za całkowicie niezdolnego do pracy, jednakże - opierając się w tej kwestii na opiniach biegłych - stwierdziły, że stopień nasilenia tych zaburzeń nie dawał przed 23 października 2003 r. podstaw do uznania wnioskodawcy za całkowicie niezdolnego do pracy. Z tą zaś datą wnioskodawca nie spełniał przesłanek do nabycia renty rodzinnej. W tych okolicznościach nie można przyjąć, że wnioskodawca wykazał zasadność merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

as